

PHẦN 8

Buổi tối Đức Long xuất hiện ở nhà bà Vạn Phúc. Gặp lúc ông Vạn Phúc đi làm về.

Thấy ông Đức Long hơi bối rối:

- Chào!

Ông Vạn Phúc hơi nhú mày nhìn Đức Long.

- Ông là ai mà ở trong nhà này.

Đức Long bối rối:

- Tôi...tôi...

Thì bà Vạn Phúc bước ra. Thấy Đức Long bà niềm nở:

- Ông đến rồi đó hả?

- Vâng, nhưng mà...

Bà Vạn Phúc xua tay:

Ông khỏi cần phải ngại ngần gì cả. Việc này là do tôi tính.

Ông Vạn Phúc về phòng mình. Đức Long hỏi nhỏ:

- Thái độ của ông ấy sao mà dễ sợ đến như vậy?

- Xua tay:

- Không sao đâu! Mọi chuyện đã có tôi lo rồi. Mỹ Xuyên từ trên lầu chạy xuống cô la lên:

- Mẹ ơi, mẹ...

Bà Vạn Phúc lừ mắt nhìn con gái:

- Gì mà la to như vậy.

Mỹ Xuyên thông báo.

- Chị Lam Tuyên bỏ đi rồi.

Bà Vạn Phúc sùng sốt:

- Nó bỏ đi đâu.

- Con không biết. Nhưng quần áo chị ấy chỉ lấy một ít thôi. Bà vội trấn an:

- Có lẽ nó đi du lịch đâu đó vài bữa thôi.

Mỹ Xuyên lắc đầu.

- Không đâu chị ấy đã nộp đơn xin nghỉ việc lâu rồi.

Ông Đức Long trợn mắt:

- Vậy bà tính sao đây?

Bà Vạn Phúc cố gượng cười.

Bà trấn an:

- Ông an tâm có lẽ nó đi đâu đó dăm ba ngày thôi mà.

Ông Đức Long dọa:

- Nếu một tuần mà cô ấy không quay về thì bà liệu mà thanh toán nợ cho tôi đây.

- Được rồi ông an tâm sẽ tìm nó về.

Ông Đức Long lại nói:

Một tuần mà cô ấy không có mặt, thì tôi sẽ lấy căn nhà này để mà trừ nợ.

Mỹ Xuyên tròn mắt:

- Lấy nhà này ư?

- Đúng vậy, vì mẹ cô đã thế chấp nó cho tôi.

Mỹ Xuyên nhìn mẹ như muốn xác định lời của ông ta nói nhưng bà gật đầu. Cái gật đầu của bà làm cho Mỹ Xuyên kinh ngạc:

- Sự thật vậy sao mẹ?

- Đúng vậy đó con.

- Nhưng mẹ đã làm gì để mang nợ đến như vậy?

Bà Vạn Phúc thở dài:

- Đó là do mẹ chơi bạc và ăn xài thôi.

- Mẹ nợ ông ấy bao nhiêu.

Nhiều lắm, mẹ không thể nhớ nổi Mỹ Xuyên nhăn nhó.

- Rồi làm sao mẹ trả nổi.

Ông ấy điều kiện với mẹ.

- Điều kiện gì?

Gã Lam Tuyền cho ông ấy sẽ trừ nợ cả số nợ trên.

Mỹ Xuyên tím mặt:

- Như vậy là đúng rồi. Chị ấy trốn đi là phải lắm.

Bà Vạn Phú hậm hực:

Công ta nuôi nó bấy lâu nó chỉ giúp ta một việc thôi mà. Tại sao nó lại phản ta chứ?

- Mẹ làm như vậy là hơi quá đáng.

Nên Mỹ Xuyên nói:

- Mẹ làm vậy chị ấy không bỏ đi sao được.

Đức Long là lão già dê xồm đó.

- Nhưng ông ấy già có vào đó nó cũng sung sướng vậy.

Mỹ Xuyên lắc đầu:

Sống giàu có mà không có tình yêu thì giàu để làm gì không khác gì bị giam lỏng đâu.

- Hừ, con mà cũng nói vậy nữa sao?

Mỹ Xuyên quay lại cô hỏi:

- Mà cha mẹ của chị hai là ai vậy mẹ?

Lắc đầu, bà Vạn Phúc nói:

- Mẹ cũng đâu có biết được hôm ấy cha con đem nó về và bảo rằng, con của một người bạn vừa gặp tai nạn. Chẳng hiểu sao Mỹ Xuyên lại nói:

- Lẽ nào là như vậy.

- Con nói gì thế?

- Mẹ có thấy cha lúc nào cũng thương yêu chị ấy không? Cha luôn bệnh vực và bảo vệ chị ấy.

Bà nhìn con gái ngạc nhiên:

- Con nói vậy là ý gì?

- Có thể chị ấy là con riêng của cha, ông ấy đem về đây nuôi mà mẹ không biết đó. Câu nói đó của Mỹ Xuyên làm cho bà Vạn Phúc sực tỉnh:

- Con nói cũng có lý lắm. Nhưng mà cha con hồi nào tới giờ đâu có chuyện ấy.

Mỹ Xuyên lí giải:

- Biết đâu lúc về với mẹ cha đã có người yêu.

Bà lắc đầu.. .

- Không lâu nếu thế thì mẹ phải biết chứ!

- Con đừng có hù mẹ mà Mỹ Xuyên.

Mỹ Xuyên vội trấn an:

- Con chỉ suy đoán vậy thôi mà mẹ.

Bà Vạn Phúc nhìn con như cầu cứu:

- Con có cách gì giúp mẹ không Mỹ Xuyên?

Mỹ Xuyên lắc đầu:

- Con làm sao biết được. Hay mẹ thương lượng với cha xem sao?

Nói với ông ấy chi bằng thừa mà thôi.

Mỹ Xuyên khuyên mẹ:

- Đến nước này rồi, mẹ đâu cần phải suy tính nữa. Cha đâu thể làm ngo để mẹ phải khổ.

Bà trách Lam Tuyền:

- Con nhỏ vậy mà vô ơn, bội nghĩa.
- Chị ấy có người yêu rồi. Mẹ ép vậy sao được.

Một tuần nữa thôi căn nhà này đã thuộc về ông ấy mẹ không cam tâm đâu.

Mỹ Xuyên xem đồng hồ đã hơn tám giờ rồi.

- Cô sửa soạn đến điếm hẹn.

Nhưng bị bà gọi giật lại:

Nhà đang rối lên thế này mà con cũng đi được sao?

Mỹ Xuyên lắc đầu:

- Chuyện này thật tình là con không muốn dính vào đâu mẹ. Cha sẽ không để yên đâu.

- Nhưng con cũng phải ở nhà với mẹ chứ?

Mỹ Xuyên vẫn đứng dậy từ chối:

- Con chỉ sợ mình bị liên lụy thôi. Mẹ ở nhà tìm cách mà đối phó với cha đi.
- Mỹ Xuyên!
- Con đi đã lát con lại về.

Bà Vạn Phúc giận dữ nhìn theo con gái. Bà ngồi phịch xuống giường ôm đầu. Nó là con gái ruột bà hết lòng thương yêu nó. Vậy mà... ôi, con với cái.

Nằm lăn qua lăn lại, cố xua đuổi đi tất cả những đau buồn đang chôn vùi trong lòng. Lam Tuyền lại để nước mắt chảy dài xuống má.

- Sao mình lại khổ như thế này?

- Diên thoai lại reo. Lần này là của Lập Thanh. Có lẽ anh đang chạy khắp thành phố để tìm mình.

Lam Tuyền đau đớn tắt máy. Một cô bé lộ đầu vào:

- Chị ơi! Mẹ nói chị xuống có việc!

Lam Tuyền lau nhanh nhưng giọt nước mắt, tươi cười nói với nó:

- Em xuống đi rồi chị sẽ ra ngay.

- Nó ngoan ngoãn gật đầu:

- Vâng ạ!

Lam Tuyên mệt mỗi bước xuống từng bậc thang gác. Vừa thấy cô dì út đã nói to:

- Con xuống đây xem cái này nè!

Lam Tuyên bước nhanh lại gần dì út hơn.

- Có chuyện gì thế hả dì? Dì út nhìn xem Lam Tuyên khẽ nói:

- Con xem việc làm này có phù hợp với con không?

- Đọc lướt qua, Lam Tuyên liền gật đầu:

- Được chứ cháu nhất định phải làm được.

Dì út nhìn Lam Tuyên nói như thông cảm:

- Tại cháu thích đi làm quá chứ thật ra dì không muốn đâu:

Lam Tuyên nhìn dì út xúc động, cô nói:

- Ở nhà mãi cũng chán dì ạ! Vả lại con cũng phải giúp dì chứ!

Dì út băn khoăn:

- Liệu con làm nổi hay không thôi.

Ôm vai dì út, Lam Tuyên chu môi:

- Làm nổi chứ dì, con việc gì cũng làm được cả.

- Hừ, sức khỏe của con đó. Không tốt như người ta đâu.

Lam Tuyên nói vui:

- Con khỏe lắm dì. Lần trước là do con buồn qua đó thôi.

Dì út cảm động, nhìn Lam Tuyên lắc đầu:

- Thôi mọi chuyện cũ bỏ qua hết đi con. Từ nay đừng nhắc đến chuyện cũ nữa.

- Vâng ạ!

Dì út quay ra tìm con gái:

- Hương à!

Hương từ ngoài chạy vào:

- Mẹ gọi con!

Dì út bảo con gái:

- Con đưa chị Lam Tuyên đến cửa hàng mua thêm ít thức ăn về đây.

Bé Hương tròn xoe mắt:

Thức ăn còn nhiều mà mẹ.

- Nhưng chị của con cần bồi dưỡng cơ thể.

Lam Tuyên lắc đầu quày quây:

- Thôi được rồi dì ạ! Con thể này là đủ rồi. Mập quá con sợ lắm!

Bé Hương gật gù xen vào:

- Chị ơi, chị nên mua nhiều thức ăn đi, cho em ké với.

Dì út lườm con.

- Con thì chỉ được nước đó mà thôi!

Bé Hương chu môi, cô phụng phịu với mẹ:

- Mẹ kỳ ghê!

Lam Tuyên vuốt tóc cô bé:

- Ăn nhiều thì tốt. Nhưng mà ăn nhiều sẽ béo phì thì ghê lắm!

Nghe được nó nhăn răng mà cười.

- Vậy là hai chị em sánh tay nhau ra cửa hàng để mua đồ.

- Ê Hương, ai đi với mày vậy hả?

Bé Hương ngênh mặt:

- Thì chị tao chứ ai?

- Chị của mày thật sao?

- Dĩ nhiên rồi!

Nhưng sao của mi đẹp đến như vậy?

-Xi, hỏi gì kỳ vậy. Làm sao ta biết được chứ!

Huỳnh Thân đã nhìn thấy Lam Tuyền. Anh đứng ngẩn ra giây lát. Dì út làm gì có đứa cháu xinh như vậy chứ! Huỳnh Thân mon men lại gần Dì út gọi chuyện:

Hôm nay đi bán có đắt không?

Dì út tươi cười nhìn anh:

- Bán cũng được lắm. Nhưng tự nhiên lúc này hơi ế một chút.

- Sao vậy dì út.

Dì út than phiền:

- Do thời tiết mà thôi!

Huỳnh Thân tỏ ra thân thiện:

- Dì bán cho con một ít nhé!

- Ô, cậu cũng ủng hộ dì nữa sao?

- Có chứ dì!

Dì út vui vẻ:

- Cám ơn nhé.

Huỳnh Thân lại hỏi:

- Bé Hương đi đâu hả dì?

- À, nó dẫn chị nó ra cửa hàng rồi.

- Chị ư? Là ai vậy dì? Dì út vui vẻ.

- À, nó là cháu của dì ở thành phố mới về đây.

- Cô ấy làm gì hả dì!

Dì út ngẩn ra giây lát. Chuyện này dì cũng chưa bao giờ nghĩ đến:

- Dì chỉ biết nó làm ở một công ty thật là to.

Huỳnh Thân ngưỡng mộ nói:

- Cô ấy xem ra là con nhà bề thế lắm thì phải.

Bà phẩy tay:

- Ôi, dân thành phố thì vậy thôi.

Huỳnh Thân lại hỏi:

- Cô ấy đến đây ở lâu không hả dì?

Dì út lắc đầu:

- Điều này dì cũng không biết được. Nghe đâu nó trốn tránh việc ép gả chồng gì đó:

Huỳnh Thân thở dài:

Thời buổi này xem ra vẫn còn tư tưởng lạc hậu đến như vậy.

Dì út lại thở dài:

- Tội nghiệp con nhỏ khóc sưng cả mắt luôn.

Huỳnh Thân chợt hỏi:

- Thế sao dì không có lời khuyên.

- Có muốn cũng không được đâu con ạ! Bởi gia đình đó khó khăn lắm.

Nhìn dì út, Huỳnh Thân lại nói một câu thăm dò:

Khó khăn mà được ư? Có khi lại phản tác dụng dì nhỉ?

Dì út cười nhìn Huỳnh Thân:

- Con nói phải.

Huỳnh Thân lại nói lảng sang chuyện khác:

- Hôm nay dựng có về không vậy dì.

Phẩy tay bà kêu ca:

- Ôi, con hỏi làm gì con người đó. Muốn đi là đi muốn về là về.

Huỳnh nhìn dì út tỏ ý thương hại:

- Dựng đối xử với dì như vậy mà dì không buồn sao?

- Cười chua chát, dì út lắc đầu khẽ nói:

Buồn thì cũng có làm gì được đâu, thét rồi cũng quen đi con ạ!

- Sống mãi trong tình trạng này làm sao dì chịu nổi:

- Không nổi cũng phải ráng mà chịu.

- Thường ngày đượng ấy chẳng chịu làm gì cả. Vậy mà vẫn sống phây phây.

Dì út lo lắng:

- Chẳng hiểu ổng có chịu để Lam Tuyền sống ở đây không nữa.

Huỳnh Thân ngạc nhiên:

- Đây là nhà của dì mà đượng ấy đâu có quyền.

Chợt bà nhìn Huỳnh Thân gợi ý:

Chỗ của con có còn mượn người nữa không?

- Đã đủ hết rồi dì ạ! Nhưng sao dì lại hỏi vậy?

- Dì muốn xin cho Lam. Tuyền vào đó làm.

- Vậy hả?

- Con thấy sao?

Sáng mắt, Huỳnh Thân đáp bừa.

- Có lẽ là được đó dì.

Bà nhờ cậy:

- Nếu vậy con hỏi giúp em một tiếng nhé?

Huỳnh Thân gật đầu hứa hẹn:

- Vâng ạ! Để con cố gắng hỏi xem.

Hai dì cháu đang nói chuyện thì đượng út về.

Dì út mím môi cố mà dần xin tức giận xuống:

- Anh về rồi à?

Thấy con mắt là biết rồi con hỏi gì nữa.

Người ông nồng nặc mùi rượu di út kêu lên.

- Lại say nữa rồi, hết ngày này tới những ngày khác thật là kinh khủng luôn.

Ông Quang cười khẩy:

- Làm gì mà bà cần nhằn dữ thế. Chính vì tôi buồn quá lên mới uống rượu đó bà ạ!

Lắc đầu, di út nói cho qua chuyện:

- Vậy thôi, anh vào mà ngủ đi.

Nhưng ông phẩy tay.

- Ngủ sao được mà ngủ. Uống chưa tới chỉ làm sao làm ngủ được.

Huỳnh Thân thấy vậy đành xin phép ra về.

- Còn lại hai vợ chồng, di út than thở.

Ông tối ngày như thế này mãi thì sao đây.

Ông lắc đầu, đưa tay chỉ vào những tấm ảnh nghị sĩ trên vách rồi nói.

- Những người trên đấy đâu có ai say sấn mà chết đâu bà ơi!

Hai chiêm Lam Tuyền về thấy cha bé Hương chạy ào đến, cô gọi to:

- Cha về rồi hả?

Thấy nhà xuất hiện cô gái lạ, ông Quang thắc mắc hỏi:

- Cô gái này là ai vậy hả bà?

Di út nhìn Lam Tuyền bà nói một cách thành.

- Cô này từ thành phố về đây. Tôi có ý định giúp cô ấy.

Ông Quang nhìn lướt nhẹ qua mặt của Lam Tuyền, ông hơi nhướng mày:

- Con thật vậy không?

Di út gật gù:

- Thật chứ sao không chẳng lẽ tôi che giấu ông làm gì?

Ông Quang tỏ thái độ không quan tâm lắm:

- Vậy thì thôi ung tôi nhắc cho bà nhớ, thời buổi này xé hả dễ tin người đâu.

Di út quắc mắt nhìn chồng.

- Thôi đủ rồi ông nên đi ngủ giùm tôi đi.

Thấy ông để mình bằng cặp mắt nghi ngờ, Lam Tuyền tủi thân:

- Cháu phải là người như dưỡng vừa nói đâu. Dù thành phố nhưng cháu vẫn giữ cho mình trong sạch.

Ông lườm cô gật gù:

- Vậy hả?

Di út cùng bé Hương đẩy ông vào phòng đóng cửa lại:

- Vào ngủ đi mà?

Lam Tuyền cảm thấy ngại và ánh mắt ông nhìn cô thật đáng sợ làm sao?

Sáng hôm sau, khi di út và bé Hương đã đi bán, Lam Tuyền chuẩn bị làm những công việc hàng ngày. Đang đứng nấu bếp Lam Tuyền cảm thấy nhộn nhật phía sau. Theo cảm tính quay lại, cô giật mình hoảng hốt, kêu lên.

- Kia dưỡng, dưỡng làm gì vậy?

Ông Quang nhìn cô bằng ánh mắt thèm muốn. Đôi mắt ông ta thật đáng sợ. Lam Tuyền hơi lùi lại, cô năn nỉ.

- Dưỡng à, dưỡng đừng làm con sợ!

Ông Quang bật cười:

- Ta có làm gì đâu mà con sợ chứ. Hãy chiều ta đi để được yên thân.

Lam Tuyền lắc đầu:

- Dưỡng đừng làm thế con sợ lắm.

- Ta có làm gì con đâu mà sợ.

- Vậy dưỡng hãy ra ngoài đi. Con làm cơm xong sẽ gọi dưỡng được không?

Ông Quang đưa hái tay về phía trước, miệng lẩm bẩm:

- Không, không ăn cơm của con, mà ta cũng cần thứ khác tươi mát hơn.

Lam Tuyền hoảng hốt, cô lắc đầu:

- Không đâu, con sợ lắm đừng đừng làm thế!

Ông Quang cười hề hề:

- Sự hồi ng sợ hãi của em càng làm cho ta thích thú mà thôi.

- Trời ơi! Trông ông ta thật là dễ sợ. Đôi mắt hau háu đòi ăn của ông ta khiến cho Lam Tuyền phải kinh. Làm sao đây. La lên ư? Giữa nơi này đâu ai mà chạy thì cũng không được có lối nào mà chạy thân hình bệ vệ của ông ta đã chắn hết cả lối đi rồi.

Lam Tuyền rên rỉ:

- Đừng đừng làm vậy? Dì út cả đời lao tâm, lao lực vất vả lo lắng cho dưỡng kia mà xin đừng đừng làm điều có lỗi với dì nữa.

Ông ta liếm mép thêm thòng:

- Nhưng ta không thể bỏ qua cơ hội mà được. Em phải là của ta, của ta hiểu chứ Lam Tuyền hất hoảng khi thấy ông mỗi lúc một đến gần hơn người ông nồng nặc mùi rượu:

Dưỡng đừng lại đây, đừng bước tới nữa.

- Vậy thì em hãy ngoan ngoãn đến với ta.

Lam Tuyền không còn cách nào khác cô dọa:

- Nếu dưỡng bước tới nữa, tôi sẽ la lên đó.

Ông ta cười sặc sụa:

- Điên rồi sao mà la. Ứ chôn này chẳng ai thêm để ý đến tiếng la của em đâu. Đừng dại dột như vậy.

Biết dùng lời nhẹ nhàng với ông chẳng ăn thua gì nên, Lam Tuyền phần nộ nói:

- Ông là người lớn, Ông nên có lương tâm một chút.

Ông ta lại cười khan:

- Lương tâm ư? Ta đã bỏ quên từ lúc ta biết vợ mình còn trong trắng với mình nữa. Ta hận đời ta mất đi cái lương tâm tư đó Lam Tuyền mát nhìn ông. Cô không ngờ ông ta lại là một người nhỏ nhen ích kỷ đến như vậy.

- Ông đúng là một con người nhẫn tâm và độc ác Dẫu sao ông và dì ấy cũng còn Bé Hương.

- Nó có tội gì chứ?

- Đúng! nó không tội nhưng cha mẹ nó có tội, chứ ta cũng không có tội.

- Trời ơi! như vậy Bé Hương không phải là con của dì và ông ta sao? Như vậy Bé Hương không thể sống với ông ta được có ngày ông ta sẽ hại nó. Thành linh ông nhanh nhen chụp lấy cánh tay của Lam Tuyền kéo mạnh về phía mình. Vì không để ý nên Lam Tuyền đã ngã nằm gọn trong vòng tay của ông. Lam Tuyền vùng vẫy, kêu lên:

- Dượng buông con ra!

- Đừng giãy giụa vô khôn hãy ngoan ngon nghe lời của ta.

Trùng mắt nhìn ông Lam Tuyền thét lên:

- Ông không phải là con người mà.

Ông ta cười sằng sặc:

- Đúng, em cứ chửi rửa ta đi. Nhưng em nhất định là của ta.

Lam Tuyền kêu lên trong tuyệt vọng:

- Ai cứu tôi.

- Đừng có la.

- Ông buông tôi ra, nếu không tôi sẽ cắn lưỡi, tự sát cho ông xem:

Ông ta ngó trừng Lam Tuyền liếm môi:

- Đừng làm vậy uổng phí mà em.

Ông ta lia bộ râu lởm chồm lên má cô, làm cho Lam Tuyền phải rùng mình khiếp sợ. Khấp người tê rần:

- Ai cứu tôi.

- Có tiếng đập cửa gọi:

- Lam Tuyền Lam Tuyền ơi.

- Cứu...cứu...

Ông ta đưa tay bịt miệng cô lại.

Huỳnh Thân! Cứu tôi với.

Huỳnh Thân đập mạnh cửa, anh xông vào. Ông Quang vẫn còn ôm Lam Tuyền. Nhưng cô đã ngất xỉu anh ta hét lên:

- Dương út. Dương làm cái trò bỉ ổi gì vậy Huỳnh Thân nhảy vào giành lấy Lam Tuyền, cô ngất xỉu mặt mày tái xanh có lẽ vì sợ.

- Ông thật không phải là con người, nếu gô ấy không lại thì ông sẽ ở tù.

Huỳnh Thân đưa Lam Tuyền ra trạm xá.

Anh lo sợ vô cùng cũng may mắn là anh đến kịp ông ta chưa thực hiện được ý đồ đen tối của mình trong cơn mê sảng. Lam Tuyền vẫn còn van xin:

- Đừng, xin ông đừng làm vậy.

Huỳnh Thân nắm tay cô an ủi:

- Không sao đâu, Lam Tuyền ạ! Ông ấy không làm gì được cô đâu.

Hai hàng nước mắt ứa ra từ hai khoé mắt cọp lẽ cô đã nghe thấy tiếng của anh.

- Bỗng cô thốt lên hoảng loạn:

Ông, ông không được làm thế hai tay cô chấp chới đưa về phía trước. Huỳnh Thân ôm lấy hai tay cô. Bác sĩ tiêm cho cô mũi thuốc an thần.

Một lát sau cô không còn mê sảng nữa có lẽ cô được liều thuốc an thần xoa dịu.

Buổi chiều khi hai mẹ con bà út đi bán về thấy cửa nhà mở toang, bà lên tiếng:

- Con không đóng cửa lại vậy Lam Tuyền.

Bé Hương chạy sọc vào nhà tìm khắp nơi mà chẳng thấy. Lam Tuyền đâu cả:

- Không có ai hết mẹ ạ!

- Cha con?

- Cũng không thấy luôn.

Linh tính như đã có chuyện gì xảy ra: Di út chạy vào phòng Lam Tuyền. Đồ đạc vẫn còn nguyên vẹn:

- Nó đi đâu chứ ở đây nó đã quen với ai đâu?

Bé Hương thở thê:

- Hay là cha đuổi chị ấy đi rồi.

Chỉ vào túi quần áo, di út lắc đầu:

Quần áo vẫn còn đầy mà. Bà tò mò mở túi xách ra xem. Cái ví giấy tờ rớt ra, bà mở ra xem.

Bà giật mình kêu lên:

- Vạn Phúc!

Bé Hương tò mò:

- Hình ai vậy mẹ?

Bà giật mình giấu tấm ảnh vào trong:

- Ô, không có ai cả!

Bà ngược lên bảo nó:

- Con đang nhà bác Thái bảo, anh Huỳnh Thân sang đây mẹ một chút.

Bé Hương đi rồi bà mời lấy ảnh ra xem tiếp:

- Đứa bé gái đứng cạnh có lẽ là Lam Tuyền.

Nước mắt chảy dài xuống má. Bà lắc đầu nhớ lại chuyện năm trước. Chỉ vì chút hiểu lầm mà anh ấy có thể vứt áo ra đi, còn đứa con mà bà đã sinh ra nó. Thảo Nguyên. Tại sao ông lại thay tên đổi họ con tôi chứ.

- Hèn gì, thoát nhìn bà thấy nó hao hao giống bà.

- Áp tấm ảnh vào lòng, di út nghe nhói tim đau. Cuộc đời con gái bà khổ đến như vậy sao?

- Mà cũng phải đâu là con ruột của bà ta mà bà ta thương xót.

- Anh không có ở nhà đâu mẹ ạ!

Dì út nhìn bé Hương:

- Huỳnh Thân không có nhà. Một sự lo lắng dâng lên. Chẳng lẽ ông ta.

- Trời ơi! Tại sao bà lại vô ý đến như vậy chứ? Bỏ tất cả các thứ vào chỗ cũ, dì út đứng lên. Dì chạy đi tìm Lam Tuyền.

- Anh Thân kìa mẹ!

Nghe thấy bé Hương gọi, dì út quay lại nhìn:

- Thân, cháu đi đâu mà đi tìm con khắp nơi!

- Dì an tâm đi! Lam Tuyền không sao cả?

- Hả? Lam Tuyền đâu!

- Cô ấy còn nằm ở ngoài trạm xá.

Dì út hốt hoảng:

- Tại sao nó lại nằm ngoài ấy chứ? Nó vẫn còn khoẻ mạnh mà.

Mím môi, cố nén xúc động Huỳnh Thân hơi cúi đầu:

- Cũng chỉ vì sự đê tiện, bỉ ổi của ông ta thôi dì ạ!

- Con muốn nói đến ông Quang ư?

Huỳnh Thân gật đầu:

- Vâng!

- Trợn mắt, dì út hỏi nhanh:

Ông ấy đã làm gì Lam Tuyền hả?

Huỳnh Thân lắc đầu trấn an:

- Chưa kịp làm gì đâu. Cũng may là con tới kịp lúc.

Thở phào như trút được gánh nặng. Dì út cay đắng:

- Ông ta thật không phải là con người. Bé Hương nắm tay anh lắc mạnh:

- Chị ấy không sao hả anh?

- Không sao, cô ấy đang ngủ. Dì út nhìn Huỳnh Thân như muốn hỏi đến ông chồng bí ối của mình. Biết được ý này anh nói:

Ông ấy mới đi ngay khi con vừa xuất hiện.

Dì út tỏ thái độ giận dữ.

Ông ấy đừng để cho ta thấy mặt. Ta nhất định không tha cho ông ấy đâu.

Huỳnh Thân thẳng thắn nói:

- Lam Tuyên không thể ở lại nhà của dì nữa rồi!

Lắc đầu, dì nói một cách cương quyết:

- Không, ông ta sẽ chẳng bao giờ dám mò về nữa đâu.

Thấy không an tâm Huỳnh Thân nhận xét:

Ông ta đã mất tính người. Người như ông ấy còn biết sợ là gì nữa. Dì và Lanl Tuyên nên thận trọng thì hơn.

Câu nói của Huỳnh Thân như làm bà thức tỉnh Dì gật gù:

- Con nói phải lắm. Để dì gặp Lam Tuyên sẽ tính sau. Huỳnh Thân mau mắn:

- Dì đến với cô ấy, con về tắm rửa rồi sẽ ra sau.

Dì út bảo bé Hương:

- Con về nhà, nấu cơm dọn dẹp nhé!

Một lát sau, dì út đã có mặt ở trạm. Lam Tuyên nằm quay mặt vào tường khóc thút thích.

Dì út đau lòng không kể xiếc. Dì nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô:

- Hãy tha lỗi cho dì nghe Lam Tuyên!

Nghe tiếng Lam Tuyên bật ngồi dậy. Cô ôm chầm lấy dì.

- Dì út!

- Vậy là cô khóc, khóc như chưa từng khóc. Dì út nghe đau bà nhói tim mình. Cuộc đời con gái dì sao mà trầm luân đau khổ thế này. Dì vuốt ve cô như thân tình của người mẹ:

- Nín đi có dì đây ông ấy không dám làm gì con đâu.

Lam Tuyên ngơ ngác.

- Sao dì biết!

Bóp nhẹ tay cô và kể:

Dì đã gặp Huỳnh Thân?

- Anh ấy đâu rồi dì?

Vừa về nhà đó thôi.

Lam Tuyên cúi đầu:

- Nếu không có anh ấy thì.. con, con chỉ có chết mà thôi.

Hiểu nỗi đau đứt trong lòng.

- Lam Tuyên, con đừng có ý định bỏ dì mà đi nghe.

- Cô ngập ngừng:

- Nhưng còn..

Hiểu được sự lo lắng của cô nên dì út mỉm chặt môi để rồi đi đến một quyết định:

- Dì sẽ đưa con đi đến một nơi thật xa, ông thầy không thể tìm đến được.

Ngẩng đầu lên nhìn dì, Lam Tuyên ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ vì con, dì có thể bỏ dượng.

Ôm cô vào lòng, dì út gật đầu xác nhận:

- Đúng vậy! ông ta không phải là người tốt.

Dì chỉ khổ khi ở bên ông ấy mà thôi.

Lam Tuyên lại nói:

- Con bé Hương nữa. Nó sẽ khổ đấy dì.

- Con nói vậy là sao?

Lam Tuyên kể:

Ông ta cho rằng bé Hương không phải là ruột của dì và ông ấy.

Dì út nhíu mày:

- Tại sao ông ta lại nói ra vấn đề ấy làm gì?

Lam Tuyên ngần ngại:

- Con sợ bé Hương cũng sẽ rơi vào tình trạng như con vậy. Ông ấy không còn nhân tính nữa đâu.

Câu nói của Lam Tuyên làm bà giật mình thức tỉnh:

- Con nói phải, ông ta đâu có ưa gì bé Hương.

Như vẫn còn hoảng loạn. Người Lam Tuyên yếu ớt vô cùng.

- Cô đứng chưa vững vàng. Thấy vậy dì út khuyên:

- Con nên nằm ở đây tính chừng khi nào khoẻ rồi hãy tính.

Biết được sức khoẻ của mình nên Lam Tuyên đành ngoan ngoãn nghe theo. Cô không ngờ cuộc đời mình lại xui đến như vậy.

Lam Tuyên lại thúc thích khóc. Khiến cho dì út càng đau lòng.

- Đừng khóc nữa con. Mọi chuyện rồi sẽ qua nhanh thôi mà.

Dì chỉ là vừa mới mà con vừa gặp đã thương yêu con như vậy. Còn bà ấy dẫu sao cũng nuôi con từ thuở còn thơ cho đến bây giờ. Vậy mà bà ta chẳng có chút tình thương nào với con cả.

- Vuốt tóc cô, dì út âu yếm bảo:

- Thì từ giờ dì sẽ thương yêu con như con ruột mình, chịu chưa.

Nghe ấm lại lòng mím,. Lam Tuyên nhoẻn miệng cười:

- Con cảm ơn dì!

- Được như an ủi phần nào, dì út cảm thấy phúc lắm rồi. Tìm hiểu ra sự thật nó có hận mình không. Thôi thì hãy để như thế này cũng được.